

СУД ЕЎРАЗІЙСКАГА ЭКАНАМІЧНАГА САЮЗА

КАНСУЛЬТАТЫЎНАЕ ЗАКЛЮЧЭННЕ

4 красавіка 2017 года

горад Мінск

Вялікая калегія Суда Еўразійскага эканамічнага саюза ў складзе:
Старшынствуючага Федарцова А.А.,
суддзі-дакладчыка Нешатаевай Т.М.,
суддзяў Ажыбраімавай А.М., Айрыян Э.У., Баішава Ж.Н., Коласа Д.Г.,
Сейцімавай В.Х., Скрыпкінай Г.А., Туманяна А.Э., Чайкі К.Л.,
пры сакратары судовага пасяджэння Панове А.А., даследаваўшы
матэрыялы справы, заслухаўшы суддзю-дакладчыка,
кіруючыся пунктамі 46, 50, 68, 69, 73, 96, 98 Статута Суда Еўразійскага
эканамічнага саюза, артыкуламі 72, 85 Рэгламенту Суда Еўразійскага
эканамічнага саюза,
прадастаўляе наступнае Кансультацыўнае заключэнне па заяве Рэспублікі
Беларусь аб растлумачэнні Дагавора аб Еўразійскім эканамічным саюзе ад 29
мая 2014 года.

I. Пытанне заяўніка

Міністэрства юстыцыі Рэспублікі Беларусь (далей – заяўнік) звярнулася ў Суд Еўразійскага эканамічнага саюза (далей – Суд) з заявай аб растлумачэнні палажэнняў артыкулаў 74, 75, 76 Дагавора аб Еўразійскім эканамічным саюзе ад 29 мая 2014 года (далей – Дагавор). Згодна з пунктам 4 артыкула 76 Дагавора забараняюцца «вертыкальныя» пагадненні паміж гаспадарчымі суб'ектамі (суб'ектамі рынку), за выключэннем «вертыкальных» пагадненняў, якія адпавядаюць крытэрыям, устаноўленым Пратаколам аб агульных прынцыпах і правілах канкурэнцыі, якія з'яўляюцца дадаткам № 19 да Дагавора аб Еўразійскім эканамічным саюзе ад 29 мая 2014 года (далей – Пратакол).

У пункце 6 раздзела II Пратакола ўстаноўлена, што «вертыкальныя» пагадненні дапускаюцца, калі з'яўляюцца дагаворамі камерцыйнай канцэсіі; доля кожнага гаспадарчага суб'екта (суб'екта рынку), які з'яўляецца ўдзельнікам такога пагаднення, на таварным рынку тавару, які з'яўляецца прадметам «вертыкальнага» пагаднення, не перавышае 20 працэнтаў.

Заяўнік просіць Суд растлумачыць названыя палажэнні на прадмет магчымасці ўстанаўлення ў заканадаўстве дзяржаў-членаў Еўразійскага эканамічнага саюза (далей – ЕАЭС, Саюз) іншых крытэрыяў дапушчальнасці «вертыкальных» пагадненняў.

II. Кампетэнцыя Суда

Згодна з артыкулам 72 Рэгламенту Суда Еўразійскага эканамічнага саюза, зацверджанага рашэннем Вышэйшага Еўразійскага эканамічнага савета ад 23 снежня 2014 года № 101 (далей – Рэгламент Суда), судаводства па заявах аб растлумачэнні ўключае падачу заявы аб растлумачэнні, іншых дакументаў і матэрыялаў, якія адносяцца да адзначанага ў заяве аб растлумачэнні пытання, альбо пасведчаных копій такіх дакументаў і матэрыялаў, а таксама падрыхтоўку Судом кансультацыўнага заключэння.

Пастановай ад 11 студзеня 2017 гады Суд прыняў да разгляду запыт Міністэрства юстыцыі Рэспублікі Беларусь аб растлумачэнні Дагавора, адзначыўшы наступнае.

У адпаведнасці з пунктам 46 Статута Суда Еўразійскага эканамічнага саюза, які з'яўляецца дадаткам № 2 да Дагавора аб Еўразійскім эканамічным саюзе ад 29 мая 2014 года (далей – Статут Суда), Суд па заяве дзяржавы-члена або органа Саюза ажыццяўляе растлумачэнне палажэнняў Дагавора, міжнародных дагавораў у рамках Саюза і рашэнняў органаў Саюза, а таксама па заяве супрацоўнікаў і службовых асоб органаў Саюза і Суда палажэнняў Дагавора, міжнародных дагавораў у рамках Саюза і рашэнняў органаў Саюза, звязаных з працоўнымі праваадносінамі.

Згодна з пунктам 49 Статута Суда зварот у Суд ад імя дзяржавы-члена з заявай аб растлумачэнні ажыццяўляецца ўпаўнаважанымі органамі і арганізацыямі дзяржавы-члена, пералік якіх вызначаецца кожнай дзяржавай-членам і накіроўваецца ў Суд па дыпламатычных каналах.

Нотай ад 27 лютага 2015 года № 18-31 /4374 Міністэрства замежных спраў Рэспублікі Беларусь паведаміла Суд, што пунктам 1Указа Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь ад 30 студзеня 2015 года № 43 «Аб мерах па рэалізацыі Дагавора аб Еўразійскім эканамічным саюзе» ўстаноўлена, што Міністэрства юстыцыі Рэспублікі Беларусь з'яўляецца органам, упаўнаважаным на зварот ад імя Рэспублікі Беларусь у Суд Еўразійскага эканамічнага саюза з заявай аб растлумачэнні палажэнняў Дагавора, міжнародных дагавораў у рамках Саюза і рашэнняў органаў Саюза.

На падставе пункта 2 артыкула 10 Рэгламенту Суда заява аб растлумачэнні падпісваецца асобай, названай у пункце 1 артыкула 31 Рэгламенту Суда.

Згодна з падпунктам б) пункта 1 артыкула 31 Рэгламенту Суда прадстаўнікамі дзяржаў-членаў у Судзе могуць выступаць кіраўнікі ўпаўнаважаных органаў і арганізацый дзяржаў-членаў, вызначаных згодна з пунктам 49 Статута Суда. Заява падпісана міністрам юстыцыі Рэспублікі Беларусь – кіраўніком органа, упаўнаважанага на зварот у Суд у парадку, які прадугледжаны пунктамі 46 і 49 Статута Суда.

III. Працэдура ў Судзе

Згодна з пунктам 68 Статута Суда парадак разгляду спраў аб растлумачэнні вызначаецца Рэгламентам Суда.

Пункт 73 Статута Суда прадугледжвае, што Суд разглядае справы аб растлумачэнні на пасяджэннях Вялікай калегіі Суда.

У рамках падрыхтоўкі справы да разгляду Судом былі накіраваны запыты на адрас Еўразійскай эканамічнай камісіі, міністэрстваў і ведамстваў дзяржаў-членаў, адказных за кантроль у сферы канкурэнцыі, навуковых устаноў, якія даследуюць пытанні антыманапольнага рэгулявання і абароны канкурэнцыі, і атрыманы адказы ад Дзяржаўнага агенцтва антыманапольнага рэгулявання пры Урадзе Кыргызскай Рэспублікі, Інстытута эканомікі імя М. Катаняна Нацыянальнай акадэміі навук Рэспублікі Арменія, Інстытута эканомікі імя акадэміка Дж.А. Алышбаева Нацыянальнай акадэміі навук Кыргызскай Рэспублікі, Міністэрства антыманапольнага рэгулявання і гандлю Рэспублікі Беларусь, Федэральнай антыманапольнай службы Расіі, Дзяржаўнай камісіі па абароне эканамічнай канкурэнцыі Рэспублікі Арменія, Міністэрства нацыянальнай эканомікі Рэспублікі Казахстан, Інстытута эканамічнай палітыкі імя Е.Ц. Гайдара.

Міністэрства юстыцыі Рэспублікі Беларусь накіравала ў Суд заключэнні Міністэрства замежных спраў Рэспублікі Беларусь, Міністэрства антыманапольнага рэгулявання і гандлю Рэспублікі Беларусь і Нацыянальнага цэнтра заканадаўства і прававых даследаванняў Рэспублікі Беларусь.

Еўразійская эканамічная камісія накіравала ў Суд сваі заключэнні і запытаныя Судом дадатковыя дакументы.

IV. Вывады Суда

Вялікая калегія суда адзначае, што ажыццяўляе растлумачэнне міжнародна-прававых нормаў з улікам артыкула 31 Венскай канвенцыі аб праве міжнародных дагавораў ад 23 мая 1969 года.

1. Суду належыць устанавіць, ці адносіцца сфера антыманапольнага рэгулявання да кампетэнцыі Саюза, або дзяржавы-члены Саюза ў гэтай сферы могуць прымаць нормы нацыянальнага заканадаўства.

Згодна з артыкулам 3 Дагавора Саюз ажыццяўляе сваю дзейнасць у межах кампетэнцыі, якая прадастаўляецца яму дзяржавамі-членамі ў адпаведнасці з Дагаворам, на аснове, сярод іншага, захавання прынцыпаў рынкавай эканомікі і добрасумленнай канкурэнцыі.

Артыкулам 1 Дагавора ўстаноўлена, што ў Саюзе рэалізуецца скаардынаваная, узгодненая ці адзіная палітыка, што прадугледжвае розную ступень аднастайнасці прававога рэгулявання.

У артыкуле 2 Дагавора «адзіная палітыка» вызначаецца як палітыка, якая ажыццяўляецца дзяржавамі-членамі ў вызначаных імі сферах, прадугледжаных Дагаворам, якая дапускае прымяненне дзяржавамі-членамі ўніфікаванага прававога рэгулявання, у тым ліку на аснове рашэнняў органаў Саюза ў рамках іх паўнамоцтваў.

«Узгодненая палітыка» азначае палітыку, якая ажыццяўляецца дзяржавамі-членамі ў розных сферах, якая прадугледжвае гарманізацыю прававога рэгулявання, у тым ліку на аснове рашэнняў органаў Саюза, у такой ступені, якая неабходна для дасягнення мэтай Саюза, прадугледжаных Дагаворам.

«Скаардынаваная палітыка» – гэта палітыка, якая прадугледжвае ажыццяўленне супрацоўніцтва дзяржаў-членаў на аснове агульных падыходаў, адобраных ў рамках органаў Саюза, неабходных для дасягнення мэт Саюза, прадугледжаных Дагаворам.

Артыкул 2 Дагавора дазваляе Вялікай калегіі Суда зрабіць выснову аб тым, што для аднясення пэўнай сферы да адзінай палітыкі неабходна адпаведнасць наступным умовам:

- 1) наяўнасць уніфікаванага прававога рэгулявання;
- 2) перадача дзяржавамі-членамі кампетэнцыі ў гэтай сферы органам Саюза ў рамках іх наднацыянальных паўнамоцтваў.

Для аднясення сферы грамадскіх адносін да скаардынаванай палітыкі дастаткова ўстанаўлення агульных падыходаў, у тым ліку адобраных у органах Саюза, і накіраванасць іх на дасягненне мэтай Саюза.

Уніфікацыя ў сферы антыманапольнага рэгулявання ажыццяўляецца ў рамках артыкула 76 Дагавора, а таксама Пратакола, якія, згодна з пунктам 2 артыкула 74 Дагавора, вызначаюць агульныя правілы канкурэнцыі на трансгранічных рынках. У адпаведнасці з пунктам 2 артыкула 74 Дагавора, пункта 2 рашэння Вышэйшага Еўразійскага эканамічнага савета ад 19 снежня 2012 года № 29 «Аб зацвярджэнні крытэрыяў аднясення рынку да трансгранічнага» рынак лічыцца трансгранічным, калі яго геаграфічныя межы ахопліваюць тэрыторыі дзвюх і больш дзяржаў-членаў.

Аб наяўнасці кампетэнцыі наднацыянальнага органа ў сферы канкурэнтнай палітыкі на трансгранічных рынках сведчыць дэлеганне дзяржавамі-членамі Еўразійскай эканамічнай камісіі – органу Саюза – паўнамоцтваў па кантролі за захаваннем агульных правілаў канкурэнцыі ў форме спынення парушэнняў гаспадарчымі суб'ектамі (суб'ектамі рынку) дзяржаў-членаў, а таксама фізічнымі асобамі і некамерцыйнымі арганізацыямі дзяржаў-членаў, якія не з'яўляюцца гаспадарчымі суб'ектамі (суб'ектамі рынку), калі такія парушэнні аказваюць ці могуць аказаць негатыўны ўплыў на канкурэнцыю на трансгранічных рынках, у прыватнасці ў форме прымянення штрафных санкцый (пункт 1 Пратакола).

Такім чынам, правілы ў сферы абароны канкурэнцыі на трансгранічных рынках урэгуляваны правам Саюза і адносяцца да адзінай палітыкі (наднацыянальнае рэгуляванне).

У дачыненні да абароны канкурэнцыі на нацыянальных рынках Вялікая калегія Суда адзначае, што прававое рэгуляванне ў гэтай сферы ўстаноўлена артыкуламі 75-76 Дагавора з дапамогай замацавання агульных прынцыпаў і правілаў канкурэнцыі, якія могуць быць развіты ў заканадаўстве дзяржаў-членаў.

Пры гэтым пункт 3 артыкула 74 Дагавора надзяляе дзяржавы-члены правам устанаўліваць у сваім заканадаўстве дадатковыя забароны, а таксама дадатковыя патрабаванні і абмежаванні ў дачыненні да забаронаў, прадугледжаных артыкуламі 75 і 76 Дагавора.

Кампаратыўны аналіз вышэйпрыведзеных норм права дазваляе зрабіць выснову аб тым, што абарона канкурэнцыі на трансгранічных рынках уяўляе сабой адзіную палітыку Саюза, у той час як абарона канкурэнцыі на нацыянальных рынках – скаардынаваную палітыку.

У сваю чаргу, у адпаведнасці з пунктам 4 артыкула 74 Дагавора дзяржавы-члены праводзяць узгодненую канкурэнтную (антыманапольную) палітыку ў дачыненні да дзеянняў гаспадарчых суб'ектаў (суб'ектаў рынку) трэціх краін, калі такія дзеянні могуць аказаць негатыўны ўплыў на стан канкурэнцыі на таварных рынках дзяржаў-членаў.

Такім чынам, канкурэнтнае права Саюза ўключае ўсе тры віды палітык, прымяненне якіх залежыць ад такіх крытэрыяў, як 1) характар рынку (нацыянальны або трансгранічны) і 2) нацыянальнасць гаспадарчага суб'екта (суб'ект рынку дзяржавы-члена або суб'ект рынку трэціх краін).

2. Вышэйсказанае дазваляе Вялікай калегіі Суда зрабіць выснову аб тым, што агульныя правілы канкурэнцыі валодаюць прамым дзеяннем і павінны непасрэдна прымяняцца дзяржавамі-членамі як нормы, замацаваныя ў міжнародным дагаворы.

У сваю чаргу, нацыянальнае заканадаўства можа ўтрымліваць дадатковыя патрабаванні, абмежаванні і забароны ў адносінах да ўстаноўленым агульным падыходам (пункт 3 артыкула 74 Дагавора).

У дачыненні да рэгулявання канкурэнцыі ў Саюзе Вялікая калегія Суда адзначае, што артыкул 74 Дагавора прадастаўляе дзяржавам-членам пэўную свабоду меркавання пры рэгуляванні адносін канкурэнцыі на сваім унутраным рынку.

Гэтая свабода меркавання прадугледжвае, што пры прыняцці нормаў правы дзяржавы павінны знаходзіць разумны баланс паміж развіццём свайго ўнутранага рынку і эфектыўным функцыянаваннем трансгранічнага рынку, які прадугледжвае, што ні дзяржавы-члены, ні органы Саюза не павінны ўмешвацца ў кампетэнцыю адзін аднаго.

Улічваючы, што дзяржавы-члены Саюза ў артыкуле 4 Дагавора заявілі аб сваім імкненне да фарміравання адзінага рынку тавараў, паслуг, капіталу і працоўных рэсурсаў у рамках Саюза, Вялікая калегія Суда мяркуе, што для гэтага дзяржавам-членам Саюза варта гарманізаваць заканадаўства такім чынам, каб пазбегнуць фарміравання рознай правапрымяняльнай практыкі і, як вынік, стварэння няроўных умоў для ажыццяўлення прадпрымальніцкай дзейнасці на тэрыторыі Саюза.

3. Пункт 1 артыкула 74 Дагавора паказвае, што прадметам раздзела XVIII Дагавора з'яўляецца ўстанаўленне агульных прынцыпаў і правілаў канкурэнцыі, якія забяспечваюць выяўленне і спыненне антыканкурэнтных дзеянняў на тэрыторыях дзяржаў-членаў, і дзеянняў, якія аказваюць негатыўны ўплыў на канкурэнцыю на трансгранічных рынках на тэрыторыі дзвюх і больш дзяржаў-членаў.

Дагавор прадугледжвае, што ў ім змяшчаюцца агульныя прынцыпы і правілы, якія рэгулююць пытанні канкурэнцыі як на тэрыторыях дзяржаў-членаў, так і на трансгранічных рынках.

На падставе пункта 7 артыкула 74 Дагавора рэалізацыя палажэнняў раздзела XVIII Дагавора ажыццяўляецца згодна з Пратаколам.

Пункт 1 Пратакола паказвае, што дадзены Пратакол, сярод іншага, распрацаваны ў адпаведнасці з раздзелам XVIII Дагавора, і, развіваючы яго палажэнні, Пратакол устанаўлівае крытэрыі дапушчальнасці «вертыкальных» пагадненняў наступным спосабам.

Згодна з падпунктам 1 пункта 2 Пратакола пад «вертыкальным» пагадненнем» разумеецца пагадненне паміж гаспадарчымі суб'ектамі (суб'ектамі рынку), адзін з якіх набывае тавар ці з'яўляецца яго патэнцыяльным набытчыкам, а другі дае тавар або з'яўляецца яго патэнцыяльных прадаўцом.

Згодна з пунктам 4 артыкула 76 Дагавора забараняюцца «вертыкальныя» пагадненні паміж гаспадарчымі суб'ектамі (суб'ектамі рынку), за выключэннем «вертыкальных» пагадненняў, якія прызнаюцца дапушчальнымі ў адпаведнасці з крытэрыямі дапушчальнасці, устаноўленымі Пратаколам.

У Дагаворы забароны ў дачыненні да «вертыкальных» пагадненняў выкладзены ў пункце 4 артыкула 76 і датычаць зместу пагадненняў:

1) такія пагадненні прыводзяць або могуць прывесці да ўстанаўлення цаны перапродажу тавару, за выключэннем выпадку, калі прадавец устанаўлівае для пакупніка максімальную цану перапродажу тавару;

2) такімі дагаворамі прадугледжана абавязацельства пакупніка не прадаваць тавар гаспадарчага суб'екта (суб'екта рынку), які з'яўляецца канкурэнтам прадаўца.

Пагадненні, якія змяшчаюць пералічаныя ўмовы, з'яўляюцца забароненымі, за выключэннем «вертыкальных» пагадненняў, якія прызнаюцца дапушчальнымі ў адпаведнасці з крытэрыямі дапушчальнасці, устаноўленымі Пратаколам.

У пункце 6 Пратакола замацавана два крытэрыі дапушчальнасці «вертыкальных» пагадненняў:

1) такія пагадненні з'яўляюцца дагаворамі камерцыйнай канцэсіі;

2) доля кожнага гаспадарчага суб'екта (суб'екта рынку), які з'яўляецца ўдзельнікам такога пагаднення, на таварным рынку тавару, які з'яўляецца прадметам «вертыкальнага» пагаднення, не перавышае 20 працэнтаў.

Вялікая калегія Суда адзначае, што другі з пералічаных крытэрыяў разлічваецца зыходзячы з:

характарыстыкі суб'екта – гаспадарчы суб'ект (суб'ект рынку), які з'яўляецца ўдзельнікам такога пагаднення;

характарыстыкі таварнага рынку – таварны рынак тавару, які з'яўляецца прадметам «вертыкальнага пагаднення».

Такім чынам, нормы права ЕАЭС раздзяляюць паняцці «крытэрыі дапушчальнасці» і «забарона», пры гэтым спіс крытэрыяў дапушчальнасці не ўтрымлівае забаронаў, якія замацаваны ў пункце 4 артыкула 76 Дагавора.

Крытэрыі дапушчальнасці ўстанаўліваюцца толькі для «вертыкальных» пагадненняў, валодаюць імператыўным характарам і маюць важнае значэнне для ацэнкі законнасці і разумнасці дзеянняў гаспадарчага суб'екта, але таксама з'яўляюцца інструментам, якія забяспечвае як фактычную роўнасць удзельнікаў на таварным рынку, так і аднастайнае прававое рэгуляванне «вертыкальных» пагадненняў у рамках ЕАЭС.

У сваю чаргу, улічваючы, што артыкул 76 Дагавора ўстанаўлівае забароны ў дачыненні да некаторых катэгорый гаспадарчых суб'ектаў, тавараў і пагадненняў, варта зрабіць выснову, што ў гарманізаваным нацыянальным заканадаўстве ў дадатак да вызначанага патрабавання ў гэтых жа катэгорыях могуць быць устаноўлены дадатковыя патрабаванні, абмежаванні і забароны, якія ўлічваюць умовы функцыянавання ўнутранага таварнага рынку дзяржаў.

Для тлумачэння гэтай нормы прынцыповым з'яўляецца разуменне ў адпаведнасці са звычайным значэннем выкарыстаных у ёй тэрмінаў «забарона» і «крытэрыі дапушчальнасці». Акрамя таго, варта вызначыць розніцу паміж прыметнікамі «дадатковы» і «іншы».

«Забарона» – недазвол рабіць што-небудзь, забарона а «крытэрыі дапушчальнасці» можна вызначыць як «прыкмета, на падставе якой праводзіцца ацэнка вырашальнага, дапушчальнага, магчымага, дазваляльнага». Дадаткова варта адзначыць, што тэрміны «патрабаванне» і «абмежаванне», якія выкарыстоўваюцца ў адпаведным кантэксце маюць наступныя значэнні: патрабаванне – «норма, умова, сукупнасць умоў, якім хто-ці што-небудзь павінны адпавядаць»; абмежаванне – «тое, што абмяжоўвае, ставіць каго-, што-небудзь у якія-небудзь межы, рамкі» («Слоўнік рускай мовы» ў чатырох тамах, пад рэдакцыяй А.П. Яўген'евай).

Такім чынам, літаральнае ўразуменне нормы пункта 3 артыкула 74 Дагавора дазваляе зрабіць выснову, што дадзеная норма надзяляе дзяржавы-члены кампетэнцыяй устанаўліваць нормы-забароны, а не нормы-дазволы.

Вялікая калегія Суда звяртае ўвагу, што заяўнік просіць растлумачыць палажэнні Дагавора на прадмет магчымасці ўстанаўлення ў нацыянальным заканадаўстве іншых крытэрыяў дапушчальнасці.

Згодна з вызначэннямі, прыведзенымі ў адзначаным слоўніку, прыметнік «дадатковы» азначае «які з'яўляецца дадаткам да чаго-небудзь, дадатковы», а слова «іншы» – «не той, не такі, які адрозніваецца ад гэтага (ці ад ранейшага)».

Такім чынам, нормай пункта 3 артыкула 74 Дагавора дзяржавам-членам даецца права дапоўніць у сваім нацыянальным заканадаўстве пералік забаронаў, а таксама патрабаванняў і абмежаванняў у дачыненні да забаронаў, прадугледжаных артыкуламі 75-76 Дагавора.

Дагавор не ўтрымлівае палажэнняў, якія дазваляюць устанавіць у нормах заканадаўства дзяржаў-членаў іншыя крытэрыі дапушчальнасці «вертыкальных» пагадненняў.

4. Вялікая калегія Суда лічыць неабходным растлумачыць таксама пытанне аб суадносінах паняццяў «любы таварны рынак» і «таварны рынак тавару, які з'яўляецца прадметам «вертыкальнага» пагаднення».

Падпункт 19 пункта 2 Пратакола змяшчае вызначэнне «таварнага рынку» як сферы абарачэння тавару, які не можа быць заменены іншым таварам, або ўзаемазамяняльных тавараў, у межах якой (у тым ліку геаграфічнай), зыходзячы з эканамічнай, тэхнічнай ці іншай магчымасці альбо мэтазгоднасці, набытчык можа набыць тавар, і такая магчымасць альбо мэтазгоднасць адсутнічае за яе межамі.

Падпункт 2 пункта 6 раздзела II Пратакола ўтрымлівае норму аб таварным рынку тавару, які з'яўляецца прадметам «вертыкальнага» дагавора, але не аб любым таварным рынку.

У гэтай сувязі Вялікая калегія Суда адзначае, што права Саюза аперыруе паняццем «таварны рынак тавару», які вызначаецца зыходзячы з двух складнікаў: прадуктовых межаў (таварнай групы, якая складаецца з тавараў-заменнікаў, рынкі якіх ацэньваюцца як адзін таварны рынак) і геаграфічных межаў (тэрыторыі, на якой у пакупніка існуе эканамічная мэтазгоднасць набыцця тавараў).

Такім чынам, на думку Вялікі калегіі Суда, устанаўленне ў нацыянальным заканадаўстве правіла аб тым, што доля гаспадарчага суб'екта павінна аналізавацца на любым таварным рынку, будзе азначаць, што парушэнне правілаў канкурэнцыі на таварным рынку аднаго тавару можа цягнуць надыход адказнасці пры ажыццяўленні прадпрымальніцкай дзейнасці на іншым таварным рынку, на якім гаспадарчыя суб'екты дзейнічаюць добрасумленна. Апошняе не адпавядае прынцыпу прававой дакладнасці і даць дзяржаўным органам неабмежаваную дыскрэцыю пры кантролі за выкананнем антыманапольнага заканадаўства, а таксама пакладзе на гаспадарчыя суб'екты абавязак па структураванні сваёй дзейнасці такім чынам, каб не займаць больш вызначанага працэнта любога таварнага рынку, што не адпавядае асноўным мэтам Саюза згодна з артыкулам 4 Дагавора.

Вывад

5. Такім чынам, Вялікая калегія суда прыходзіць да вываду аб тым, што узаемазвязанае прачытанне артыкула 4, артыкулаў 74-76 Дагавора, раздзела II Пратакола не прадугледжвае права дзяржаў-членаў Саюза змяняць устаноўленыя крытэрыі дапушчальнасці «вертыкальных» пагадненняў.

V. Заключныя палажэнні

Копію сапраўднага Кансультатыўнага заключэння накіраваць заяўніку.
Кансультатыўнае заключэнне размясціць на афіцыйным інтэрнэт-сайце
Суда.

Старшынствуючы

А.А. Федарцоў

Суддзя-дакладчык

Т.М. Нешатаева

Суддзі

А.М. Ажыбраімава

Э.У. Айрыян

Ж.Н. Баішаў

Д.Г. Колас

В.Х. Сейцімава

Г.А. Скрыпкіна

А.Э. Туманян

К.Л. Чайка